

kunde i og for sig være vel begrundet saavel som andre nye Skatter, men jeg tror, at naar man har brugelige Skatteobjekter, som der for Tiden betales Skat af, er det en rigtig Fremgangsmaade, der er benyttet af den højtærede Finansminister, at man forhøjer disse Afgifter. Der er ikke Tale om nye Skatter, men om Forhøjelse af Afgifter, som vi for Tiden have. Jeg synes, at det er ganske ubegrundet at sammenligne den højtærede Finansminister med Bismarck og at sammenligne vor Toldpolitik i det hele taget med den, de have nede i Tyskland. Der er nemlig den største Kontrast mellem dem, idet vi — som jo alle vide — ved Toldlovens Revision for en Del Aar tilbage netop gik bort fra Tolden paa Livsforbrødenheder, medens vi derimod ikke havde noget imod at beholde Tolden paa Luksusartikler. Naar man ser hen til de Skattelovforslag, som ere forelagte, tror jeg ikke, man kan fragaa, at Skat paa bajersk Øl og paa Brændevin ikke kan kaldes Skat paa Nødvendighedsartikler. Jeg synes ogsaa, det er en Smule mærkeligt, naar man fra de Herrers Side har ivret imod, at den Rest, den Trediedel, vi have tilbage af Kultolden, skal blive staaende en Del Aar endnu paa Grund af de finansielle Vanskeligheder. Det harmonerer ikke med de Herrers Udtalelser ved de politiske Møder rundt omkring i Landet, thi der har det Spørgsmaal stadig været stillet: Er der nogen i disse Forsamlinger, der overhovedet har mærket Beparelser ved den Toldlov, vi have faaet gennemført? Og saa have adskillige i Forsamlingen øjeblikkelig været rede til at svare: Nej, det havde de ikke. Men hvad er der da Tale om i dette Tilfælde? $\frac{1}{3}$ af Kultolden, det vil sige, at vi nu have en Told af 3 Øre pr. 200 Pund eller $1\frac{1}{2}$ Øre pr. 100 Pund. De fleste Forbrugere i vore Købstæder købe mellem 10 og 25 Pund Kul ad Gangen; og hvad vil det saa sige? Det er $\frac{3}{8}$ Øre. Her mener jeg, at man med nogen Grund kan sige, at disse $\frac{3}{8}$ Øre vistnok ikke ville komme Forbrugerne til gode, men gaa i Mellemløbet i Lomme. Jeg fremdrager det blot for at vise, at der er et stærkt Modsætningsforhold mellem de Argumenter, vore Modstandere have fremført mod den Toldlov, vi fik for en Del Aar tilbage, og de Argumenter, de nu fremføre for, at Kultolden fuldstændig skal stryges. Det har været hævdet fra Venstre i fordums Tid, at naar man endelig skulde gaa til en Forhøjelse af Brændevinsskatten,

skulde det være i Forbindelse med en stor social Reform. Nu er det allerede blevet fremhævet, og det er rigtigt, at vi have faaet sociale Reformen, som koste mange Penge; det er i og for sig ikke noget, jeg beklager mig over, men jeg synes, at naar vi se et Par Aar tilbage paa Statsregnskaberne og se efter, hvad Bevillingerne til de sociale Reformen, som findes der, og som de nu ere foreslaaede paa Finanslovsforslaget, beløbe sig til, og dertil lægge, hvad det vil koste at gennemføre Forslaget om Bidrag til ubemidlede Enkers og Enkemænds Børn, naar vi lægge alle disse Beløb sammen, bliver det i Virkeligheden mere, end hvad Brændevinsskatten vil give.

For øvrigt maa man i al Almindelighed sige, at der er ført en fredelig Forhandling her. Vi kunne ikke i det politiske Liv have Barometeret staaende stadig paa Storm; det gaar her, som det gaar i Naturen, at Storm og Stille afløse hinanden. Det, at vi have ført en fredelig Forhandling, giver mig ogsaa Haab om, at der maa komme et godt Resultat ud af det politiske Arbejde i denne Vinter. Jeg tror heller ikke, at man skal tage alt for højtideligt paa, at man særlig fra radikale Side søger at faa Militærudgifterne i Forgrunden. Jeg tror snarere, man maa betragte det med nogen Medlidenhed, fordi det efter min Mening tyder paa en ikke ganske ringe politisk Fattigdom, naar man saaledes uafadelig, Aar efter Aar, skal kredse om Militærudgifterne. Vi have ogsaa, som alle vide, talt frem og tilbage om det i Hundreder eller Tusinder af Møder Landet over, og jeg tror, at Vælgerne ere ved at blive lede og kede af al den Tale om disse Militærudgifter, og at den ikke rører dem synderligt længere. Det kunde ogsaa have sin Betydning at henvise — hvad der for Resten allerede er gjort af tidligere Talere — til den Forskel, der er paa det radikale Partis Militærpolitik her og de radikale Partiers Militærpolitik i andre Lande. Da det nydannede svenske Kabinet er blevet rost i de Radikales Organ her i København, „Politiken“, kunde det være interessant at undersøge, hvordan de radikale Medlemmer i dette Kabinet se paa Forsvarssagen. Det vil da vise sig, at en af de mest radikale, den nuværende Marineminister Jakob Larsen, er fremkommen med en Udtalelse, der tydelig gaar i Retning af, at han ligesom Regeringspartiet her i Danmark meget gerne vil være med til at gaa ned med Militærudgifterne, men under de nuvæ-